

FANNI MESEI

mesék

írta: Bernáth Zsolt

2001.

TARTALOM

A felhő meg a Nap
A veszteségről
Egérkérdés
Fanni angyalkái
A megszeppent esőcsepp
Nekeresdország
A hiú hóember
A veszekedő ujjak
Az álomküldő
A rosszaságról
A zenemanó
A három királyfi
A fiú meg a virág
Ha rossz álomból...

A FELHŐ MEG A NAP

- Szomorú vagyok, kedvenc mókamesterem - szólt a királyfi. - Vidíts fel engem!

A mókamester felszedelőzködött a trón mellől, ahol aludt, kinyújtóztatta tagjait, és így szólt: - Mit szeretnél, királyom? Hányjak cigánykereket, bukfencezzek? Hozzam a csörgőimet?

A királyfi fáradtan legyintett, és a mókamester gondolkodóba esett. Hogyan is járhatnék gazdám kedvében, töprengett. Már hetek óta csak szomorkodik, és nem mondja meg, hogy miért. Mit tehetnék? Hogyan nyissam meg a királyom szívét, és hogyan töltsék bele egy kis vidámságot?

- Mit szólnál egy tükörhöz, uram? - kérdezte aztán. A királyfi csak bámult, nem értette a kérdést. De a mókamester térült-fordult, és már kezében tartott egy parányi tükröcskét.

- Nézz csak bele, gazdám - szólt. A királyfi unottan bár, de engedelmeskedett. - Mit láatsz?

- Magamat - mondta a királyfi.

- És még? - türelmetlenkedett a mókamester. - Nézd meg a szemeidet!

- Szomorú szemek - mondta a királyfi. - Kék szemek, mint az ég, és borúsak, mintha eltakarta volna a felhő a Napot. Talán esni is fog.

- És hol a Nap? - kérdezte a mókamester.

- Mögötte.

- Ott van, vagy nincs?

- Ott van, de hát mondtam...

A mókamester felugrott, a tükröt odaadta a királyfinak.

- És mi lenne, ha elijeszteném a felhőket? - szólt, azzal hatalmas lélegzetet vett, és kiáltott egy nagyot: - Húúúú!!

A királyfi megijedt, hátrahőkölt, aztán meglátta a mókamestert, amint vöröslő arccal, kidülledt szemekkel bámulja őt, és közben kilóg a nyelve, mint egy kiskutyának. Felnevetett, annyira mulatságos volt az egész. Aztán újra belenézett a tükörbe.

- Eltűntek a felhők! - örvendezett nyomban. - Nézd, hogy süt a Nap!

És valóban, fény gyúlt a királyfi szemében, és kisimult fáradt arca.

- Köszönöm, kedves mókamesterem! - hálálkodott. - Milyen jó, hogy vagy nekem!

A mókamester mosolygott, és ezt mondta: - Nem szeretnéd inkább te magad megtanulni, hogyan kell elűzni a felhőket?

A VESZTESÉGRŐL

- Miért sírsz, bácsi? - kérdezte a kisleány. A lehajtott fejű öregember nem válaszolt. Kezébe temette arcát, és a kisleány azt hitte, a bácsi szégyelli megmutatni könnyáztatta arcát. A kisleány megértette ezt, hiszen mindenkitől azt tanulta, hogy a fiúk sosem sírnak. De aztán a bácsi mégis megszólalt.

- Elvesztettem valamit - mondta halkán. A kisleány megéltékült.

- Elvesztetted? Segítek megtalálni. Talán a közelben szórtad el?

- Nem szórtam el, egyszerűen eltűntek. S mire észrevettem, már nyomuk sem volt.

Ez fáj. Hogy el sem búcsúzhattam tőlük.

A kisleány gondolkodóba esett.

- De hát, amitől elbúcsúzol, azt nem is veszítetted el. Azt csak elengeded.

- Igaz - felelte a bácsi - De ezek olyan gyorsan tűntek el, hogy időm sem maradt elköszönni. És most fáj az üresség, fáj a sok hely.

A kisleány megsimogatta az öregember fejét.

- Mit veszítettél el, bácsi? Megmondod? Talán a pénzedet? A biciklidet?

- Nem, kedvesem - mondta az öregember, és felnézett. Árkokkal szabdalta arcán könny csillogott. - Az illúzióimat veszítetted el, amit a világról alkottam. Tudod, kisleány? Az illúzióimat.

- Nem értem - töprengött a kisleány. - Hogyan lehet elveszíteni azt, ami nem is létezik?

EGÉRKÉRDÉS

Egyszer régen, messzi földön ahonnan csak ritkán jönnek hírek, született egy kiséger. Az egér lassan nőtt, cseperedett, mígnem egyszer csak bátran a mamája elé állt, és feltette a kérdést: - Mama mondd, minek születtem én meg egyáltalán?

A mama öreg volt már ekkor, így nagyot sóhajtott, és levette a szemüvegét. Fárasztotta kicsit a csemete kíváncsisága. Azért persze nem hagyta válasz nélkül a kérdést.

- Hogy jut ilyesmi az eszedbe, kicsim? - csóválta meg a fejét. - Megszülettél, és kész.

- Nem úgy van az, mama - erősködött a kiséger. - A fák is megnőnek, aztán termést hoznak, és abból megint fa lehet. Ők sohasem tudják megkérdezni, hogy miért ültették őket, de lehet, hogy azért nem kérdezik meg, mert tudják. De én nem tudom, mama. Biztos, hogy csak az a dolgom, hogy egyem a magot, meg a mindenféle jót, aztán a nap végén aludni menjek? Csak ennyi?

A mamaegér felnevetett.

- Csak ennyi? És amikor el kell futni a macska elől? Meg fogat kell mosni? Az semmi?

- Na jó - duzzogott az egérpalánta. - De úgy érzem, hogy ez még mindig kevés. Mi van utána?

- Miután már úgy mosod a fogad, ahogy senki más, és úgy szaladsz, mint semmilyen más egér sem, akkor már csak egy dolgod van, hogy megtaníts más egereket is egérnek lenni. De csak akkor. Amikor már te nem lehetsz egerebb, annak minden velejárójával együtt.

A kiséger még türelmetlenebb lett.

- És ez mikor jön el, mama?

A mama elmosolyodott.

- Mikor, kedvesem? Amikor egy ilyen csöpp, mint te vagy most, eléd áll majd, és megkérdi: "Mondd, minek születtem én meg egyáltalán?"

FANNI ANGYALKÁI

Fanninál angyalok jártak az éjjel. A kislány először megijedt, aztán kíváncsian nézte az apró, szárnyas lényeket, ahogy a lámpa körül játszadoztak. Kicsiny, átlátszó szárnyuk volt, mint egy pici fátyol, és halkan zümmögtek. Fanni még sohasem látott hasonlót. Percekig csak csodálkozott, aztán megszólította őket.

- Kik vagytok ti, talán angyalok?

A zümmögés abbamaradt kicsit. Az egyik kisangyal megszeppenve válaszolt.

- Nem akartunk téged felébreszteni - mondta. - Csak eljöttünk megnézni, hogy mit álmodsz. Nem vettük észre, hogy már nem alszol. Tudod, kisbaba korodban sokszor meglátogattunk. Felemeltünk, és Álomországba repítettünk.

Fanni megrázta a fejét.

- Nem emlékszem - mondta. - Kicsi voltam.

Az angyalka felnevetett.

- Pedig nagyon élvezted a repülést! Körbefogtunk, és te csak neveltél. És te is próbálgattad a repülést, mint régen.

- De hát én nem tudok repülni - csodálkozott Fanni. - Én kislány vagyok.

- Dehogynem tudsz - szólt most egy másik angyal. - Mindenki tud repülni. Csak el kell képzelned, hogy elindulsz, szárnyalsz a felhők közt, és már repülsz is. A kisbabák tudják ezt, ők látják is az angyalokat, beszélgetni is tudnak velük. Csak mire felnőnek, elfelejtik hogy honnan jöttek. Mert valamikor az emberek is angyalok voltak egykoron, csak most már nem hiszik el.

Fanni elszomorodott.

- És akkor mi lesz velünk? - kérdezte. - Mi lesz az emberekkel?

Az angyalka közelebb libbent, és szárnyacskájával megcsiklandozta a kislány homlokát. - Hát mondd el nekik - szólt. - Ha felnősz, emlékeztessd őket, hogy hol van az otthonuk. Egyszer csak majd megértik. Csupán nézzenek felfelé, és ott megláthatnak minket.

Fanni tanácstalanul nézte a plafont egy darabig, aztán lelkesen bólogatni kezdett. Az angyal még jó éjszakát kívánt, aztán társaival együtt kirepült az ablakon. Odakint a csillagok várták őket.

A MEGSZEPPENT ESŐCSEPP

Vad vihart tombolt azon a délután, és több millió társával együtt egy apró esőcsepp hullott alá az égből. Ámde ez az esőcsepp remegett, mint a nyárfalevél, úgy félt. Csak hullott, hullott alá a mélységbe, és rettegett, hogy mi lesz, ha földet ér. Erre gondolt: Mi fog velem történni, ha az óceánba hullok? És mi lesz, ha a földre fogok esni?

Ahogy zuhanás közben ezen törte a fejét, egyszer csak meglátogatta őt a villám. Nem volt nagy, mennydörgő, csak kicsiny szikra, mint a gyufa, amikor meggyullad. Megkérdezte, hogy mi bántja az esőcseppet, majd hangosan felnevetett.

- Milyen buta vagy te, esőcsepp! - mondta neki. - Attól félsz, hogy mi lesz veled, ha leérkezel? Hiszen a te életedben pont az a legfontosabb. Mit gondoltál, hogy életed végéig szundikálhatsz a felhőben, közel a Naphoz, és süttetheted a hasadat? És hol marad a tanulás?

- Én nem akarok tanulni! - duzzogott az esőcsepp. - És miért nem mondta nekem senki, hogy mi lesz velem odalent? Senki sem tudja?

- Dehogynem - mondta a villám. - De kinek hinnéd el, hogy nem történhet veled semmi baj, ha nem saját magadnak? Ha beleesel az óceánba, akkor egyéolvadsz a testvéreiddel, és hatalmasabb leszel a leghatalmasabb viharnál is, a leghangosabb villámnál is. Hajókat vihatsz a válladon, és delfinekkal lubickolhatsz. Ha a földre érkezel, bejárhatod a mélyben megbúvó barlangokat, titkos helyeket, és eljuthatsz a Föld gyomrába, lehetsz folyó, patak az erdő mélyén, és ami csak akarsz.

Az esőcsepp kíváncsisága kifogyhatatlan volt.

- És mi lesz aztán? - kérdezte. - Mi lesz, ha már mindent bejártam, voltam tenger, kis patak és folyó? Mi lesz aztán?

A kis villám elmosolyodott.

- Akkor? Akkor majd újra átadod magad a Napnak, megmártózol a fényben, aztán elalszol, és mire felébredsz, újra egy felhőben találod magad, aztán kezdődik minden előlről. Ugye, hogy nincs mitől félned? De most mennem kell.

Ahogy kimondta, a villám ragyogóan felszikrázott, búcsúzóul mordult egyet, és továtűnt. Az esőcsepp pedig lenézett maga alá, majd becsukta a szemét.

- Vár a tenger - suttogta boldogan.

NEKERESDORSZÁG

A kis manócska tíz éves volt, amikor először hallotta, hogy létezik Nekereshorszá. Persze érdekelte, hogy merre is lehet ez a furcsa nevű ország, de senki sem tudott semmit mondani róla. Szülei csak legyintettek: - Ne keresd! - mondták, és nem is foglalkoztak többet vele. De a kis manót csak nem hagyta nyugodni a dolog. Egy szép napon aztán találkozott egy idegennel, aki megsúgta neki, hogy ő Nekereshorszából jött. A bácsi öreg volt, hosszú szakállas, és bot volt a kezében. A manócska kapva kapott az alkalmon, és szavaival hosszú ideig feltartotta az öregembert. Az idegen türelmesen válaszolgatott a kis manó minden kérdésére. De csak nem akart vége szakadni. Így a bácsi végül megkérdezte:

- Ha ennyire érdekel, hogy hol van Nekereshorszá, miért nem mész el, és nézed meg magad?

A manócska eltöprengett. - De hát mindenki azt tanácsolta, hogy nem érdemes keresni. Te most mást mondasz? - kérdezte.

- Nem, kincsem - szölt az öreg. - Nekereshországot valóban nem lehet keresni. Minden perc, amit a kereséssel töltesz, csak távolabb visz tőle. Olyan, mint a mágnes. Ha közeledsz felé, csak eltaszítod. De mégis érdemes elindulni. Aztán majd Nekereshorszá megtalál téged.

- Ő talál meg engem? - csodálkozott a manócska.

- Igen. Ha már feladtad szívedben a vágyat, hogy megtaláld, ha már úgy látod, hogy nincs semmi remény, ha már nem azért élsz, hogy eljuss oda, akkor egyszer csak ott találod magad, és feltárul előtted minden szépségében.

- Te láttad már? - kíváncsiskodott a kis manó.

- Persze - bólintott az öregember. - Onnan jöttem.

A manó huncutul kacsintott. - De ha megtaláltad, akkor minek jöttél vissza? Biztos, hogy elhiggyem, amit mondasz? Mit keresel te akkor itt, ha már megtaláltad?

Az öregember nem bántódott meg, értette a manócska kérdését. Ennyit mondott:

- Azt hiszed, hogy ha eljutottál Nekereshorszába, akkor már nem kell tovább utaznod? Nem, kedvesem, ez nem így van. Szinte nyomban vissza kell fordulnod, hogy

megint feltámadjon benned a vágy az utazásra. És amikor újra eléred Nekeerdországot, már nem lesz ugyanolyan. És te sem leszel ugyanolyan. Ez a lényege az egésznek. De még kicsi vagy, és el sem indultál. De tudnod kell, hogy Nekeerdország már elindult feléd.

A manócska még kérdezni akart valamit, de az idegen bácsi már ott sem volt. Csak egy öreg, megviselt vándorbot maradt a földön.

A HIÚ HÓEMBER

Régen volt, talán el se hiszitek, hogy megtörtént, de azért szeretném most nektek elmesélni a történetemet. Egy hideg, téli napon esett meg a dolog, hideg volt bizony, olyan hideg, hogy pirosra csípte a fagy az orrom hegyét. Hóembert építettem kint az udvarunkon, tudjátok: szép, nagy hólabdákat formáztam, egymásra raktam őket, aztán elcsentem a konyhából egy hatalmas répat orrnak, meg két darab kavicsot a hóember szemének. Ahogy nagy buzgón illeszttem helyére a répaorrot, a hóember megszólalt.

- Ez nekem nem tetszik - mondta morogva.

Szó, ami szó, meglepődtem, merthogy ki hallott már olyat, hogy egy hóember hiú legyen. Azért válaszoltam.

- Miért nem? Ez egy méltóságteljes, büszke, nagy orr. Illetve nagy répa. - tettem hozzá halkabban.

- Akkor sem tetszik - mondta a hóember. - Hozz egy másikat!

Mit tehettem hát, térültem, fordultam, szereztem egy kisebbet. De az sem volt jó. A hiú hóember egyre csak zsörtölődött, kényeskedett, és egyszer csak elfogyott a répakészlet a konyhában! Mondtam a hóembernek:

- Be kell mennem a városba a piacra új adag répáért. Ami itthon volt, azt már mindet felpróbáltuk.

A hóember morgott valamit, de nem volt más választása, mint türelmesen várni, míg megjövök. Felkerekedtem hát, és elindultam a városba. Messze laktunk, kint a pusztában, így nagyon hosszú időbe telt, mire odaértem. Aztán mire megtaláltam a piacot, eleredt az eső. Aztán meg kitört a vihar, és úgy ömlött az áldás az égből, mintha végleg kilyukadt volna az Úristen dézsája. Mire elállt, és visszaértem az udvarunkba, csak egy nagy tócsa, és benne két darab kavics maradt ott, ahol a hóember állt valamikor. Megsajnáltam szegényt, letérdeltem mellé, és megmutattam neki a zsákomban az új répákat.

- Látod, ha nem lettél volna ilyen hiú, megelégedtél volna azokkal az orrokkal. Most nézd meg, itt vannak a szebbnél-szebb répák, és te nem vagy sehol!

Szomorú voltam, hogy így járt a a hiú hóember, de a következő télen ismét találkoztunk, és akkor már boldogan fogadta az első orrot, amit a szeme alá biggyesztettem. És mindketten felnevtünk, hogy milyen buták is a hóemberek!

A VESZEKEDŐ UJJAK

Megesik, hogy a kezünk ujjai is összevesznek. Elhiszitek, vagy sem, bizony megtörténhet. Saját fülemmel hallottam, hogy van ilyen, és ha gondoljátok, most elmesélem nektek. Egy nyári délutánon történt. A középső ujjam lustán kinyújtózott, majd büszkén kijelentette:

- Én vagyok a világ közepe!

A többiek csak bámultak.

- Mi vagy te? - kérdezte a gyűrűsujj.

- A világ közepe - ismételte az előbbi. - Mindent hozzám viszonyítanak. Még titeket is - tette hozzá, és nagyképpően kihúzta magát. A gyűrűsujj kicsit összeráncolta a homlokát, de nem volt rest a válasszal.

- Aha - mondta. - A világ közepe. És akkor mit szólnak én? Rám aranygyűrűt húznak, feldíszítenek, és mindenki, aki szerelmes, és házasodni készül, engem bíz meg, hogy ezt világgá kürtöljem.

A mutatóujj mindaddig csendben hallgatott, most felnevetett.

- Gyerekek, nincs jobb dolgok? Nézzetek rám! Észrevettétek már, hogy a ti cicomátok, hatalmas világközepetek nem ér az égvilágon semmit, ha munkáról van szó? A gazda engem vesz elő, ha mutatni kell valamit, ha dorgálni kell valakit, és ha megkóstolja a krémet a tortán, akkor is engem hív segítségül. Ti csak kolonc vagytok a nyakán, semmi más! Ezt vegyétek tudomásul.

Ezt már nem hagyhatta szó nélkül a hüvelykujj.

- Méghogy kolonc! - füstölgött. - Nekem mondod ezt, aki nélkül a gazda nem lenne képes semmit megfogni, nem tudna kapaszkodni, és még azt se tudná megmutatni a világnak, hogy minden rendben van? Miről beszéltek? Bár ami igaz, az igaz, van itt egy közülünk, aki tényleg nem csinál semmit.

Minden szem a kisujjra szegeződött, aki eddig békésen aludt. Az ujjak bólogattak. Elfelejtették már a bosszúságaikat, mert végre akadt valaki, akit közösen lehetett szidalmazni. Felháborodva morogtak egy ideig, ám a kisujj rá se hederített az egészre.

Kényelmesen elnyújtózott, és azt álmodta, hogy egy kisgyerek kapaszkodik belé meleg kezecskéjével, így vezeti őt az édesapja. Ennyi elég volt a legkisebb ujjacskának, és nem törődött az acsarkodó többiekkel.

AZ ÁLOMKÜLDŐ

Gyermekkoromban sokat kérdezősködtem arról, hogy hol van az álmok hazája, de senki sem válaszolt. Persze nem azért mert nem akartak, hanem mert senki sem tudta a választ. Aztán egyszer álmomban odajött hozzám egy alacsony, kopasz emberke. Fehér kabátot viselt, olyan volt, mint egy picike angyal.

- Még sohasem mutatkoztam be neked - mondta. - Én vagyok az Álomküldő.

Kicsit megilletődötten nyújtottam a kezem, és megmondtam a nevem. Az emberke mosolygott. - Én küldöm neked az álmokat - mondta. - Tudod, van egy nagy fiókom, olyan, mint amilyenben te a zoknijaidat tartod, és ott vannak az álmok bent egy nagy könyvben. Én választom ki őket, aztán az álmodókhöz küldöm. De te is megrendelheted őket, ha akarod.

Egy pillanatra eltöprengett, aztán hozzátette: - De az emberek nem nagyon szoktak álmokat rendelni.

Nagyon megörültem az Álomküldőnek, és nyomban ezernyi kérdésem támadt. - Milyenek az emberek álmai? - kérdeztem. - Te olyan sokat ismersz, mondd, van különbség egy felnőtt és egy gyerek álma között?

- A gyerekek álma színesebb - mondta. - Ők még mernek álmodni, és szeretnek sokat nevetni az álmokon. Ezért ők vicces álmokat kapnak tőlem. A felnőttek többsége már nem engedi be a fejébe ezeket az álmokat. Hiába küldök nekik játékos tündéreket, ők gonosz manókká varázsolják őket. Nem tudom, hogy mit tehetnék - tárta szét tanácstalanul a kezét.

Szóttalanul ücsörögtünk egy darabig.

- Mondd, hogyan rendelhetnék tőled álmot? - kérdeztem aztán.

- Mi sem egyszerűbb - felelt az Álomküldő. - Fogj egy darab papírt, és írd rá: "ma estére ezt az álmot szeretném, megrendelni", aztán írd rá, hogy mit szeretnél. Tedd a papírt a párnád alá elalvás előtt, és már nincs is más dolgod, mint várni az álmot.

Ekkor felébredtem. Egész nap az Álomhozó járt a fejemben, majd este elővettem egy darab papírt, és felírtam rá, amit álmodni akartam. Elalvás után, aztán egyszer csak ott találtam magam ugyanazon a helyen, ahol előző este. Az Álomhozó hangosan

felnevetett, amikor meglátott. - Na, mit mondtam? - kacagott. - Ugye, hogy így kell csinálni? Ezentúl mindennap olyan álmot rendelhetsz magadnak, amelyet csak akarsz. Most pedig sicc, még sok dolgom van, messze még az éjszaka.

Megköszöntem hát a segítségét, és magára hagytam. Attól a naptól kezdve soha nem felejtettem el felírni a kívánságaimat. Ha most benéznél a párnám alá, most is ott találnál egy darab papírt, és rajta az álmaimat.

A ROSSZASÁGRÓL

- Miért rosszak az emberek? - kérdezte a kisfiú. Megfordultam, és csodálkozva ránéztem. A fiú mögöttem állt, és kíváncsian bámult rám. Nem ismertem.

- Honnan veszed, hogy az emberek rosszak? - mondtam. - Még nagyon kicsi vagy, honnan veszed?

- Anyukám mondta - válaszolt a fiú. - Ő mondta, és neki mindig igaza van.

Elgondolkodtam.

- Vannak rossz emberek, igen - mondtam aztán. - De tudod, milyen sok ember él a Földön? Olyan sok, mint a virágok a réten. Láttál már virágos rétet? Van ott szép, illatos virág, és van kellemetlen szagú is. Van ott szúrós, ragadós növény is, és van, melyiknek az érintése olyan, mint a selyem. Ilyenek az emberek is. De még a szúrós emberek se rosszak igazán, csak nem mernek jók lenni.

A kisfiú két tenyere közé fogta két arcát. Mókás volt így, ahogy töprengett szavaimon.

- De hát jónak lenni a világ legkönnyebb dolga - monda. - Vagy mégsem? - gondolkodott el, majd huncutul elmosolyodott. - A múltkor az új ruhámban beletapicskoltam a pocsolóba. Csupa víz lett. Tudtam, hogy nem szabad, de olyan jó volt, ahogy mindenfelé repkedtek a vízcseppek! Ez a rosszaság?

Felnevettem.

- Nem, ez nem az. Az a rosszaság, amikor olyat teszel, ami másoknak fájdalmat okoz. Ha bántod őket. Ha csúnyát mondasz nekik. Ez bizony fáj, és neked is fáj. És akik rosszat tesznek, nekik is fáj, csak nem beszélnek róla. De az emberek nem rosszak, csak akkor lesznek azok, ha nem szeretik őket.

- Nem hiszek neked - monda a fiú. - Te meg akarod védeni a rossz embereket, pedig ők azok akik nem vigyáznak magukra, és nem akarnak jók lenni. Hiába vagy felnőtt, nem tudsz semmit az emberekről. Én ha felnövök, jó leszek, egyszerűen azért, mert jó akarok lenni, és rászólok magamra, ha rosszaságon töröm a fejem. És tudom, hogy a ruhámat anyukámnak kellett kimosnia, ezzel gondot okoztam neki, ezért

legközelebb majd nem ugrálok a pocsolyában. De én tudom, hogy rossz voltam, pedig anyukám nem is mondta. A rossz emberek pedig nem tudják.

Meglepődve álltam, a fiú pedig elköszönt tőlem. Előtte még ennyit mondott: - Bácsi, ha legközelebb egy kisfiú kérdez tőled valamit, mondd azt, hogy nem tudod a választ.

Azzal elment. Picit haragudtam erre a kisfiúra, de aztán mire hazaértem, már rájöttem, hogy igaza volt. Bizony van, hogy a gyerekek okosabbak, mint a felnőttek.

A ZENEMANÓ

Élt egyszer egy apró kis emberke. Senki nem tudta az igazi nevét, ezért úgy hívták: A zenemanó. Ez a picike, nagy fülű manó nappal aludt, éjszaka pedig belopakodott az emberek álmaiba, és dalokat énekelt, vagy éppen csodaszép dallamokat játszott gitárján. Az emberek mikor felébredtek, rendszerint nem emlékeztek ezekre az álmokra, csak örömmel nyújtózkodtak egyet, és ezt mondták: - Milyen jól aludtam az éjjel!

Azonban volt néhány ember, aki nem felejtette el a zenemanót, ők, amikor reggel felkeltek, az első dolguk az volt, hogy leírták azokat a dallamokat, amiket álmukban hallottak. Ezekből az emberekből lettek később a zeneszerzők. A manó irigyen figyelte ezeket az embereket, mert ő azt szeretne volna, ha senki sem emlékezik az álmára, és a zene csak az övé marad. Ezért egyszer panaszhoz ment az Álomtündérhez, aki az emberek álmaiért volt felelős.

- Mondd meg nekem, hogy miért engeded az embereknek, hogy emlékezzenek a zenémre? - követelte mérgesen. Az Álomtündér elmosolyodott. Szerette a zenemanót, így nem tudott rá haragudni.

- Az emberek nagyon elfáradnak estére - mondta. - Tudod, rengeteget dolgoznak, és nagyon várják már az éjszakát, hogy lepihenhessenek végre. Te megédesíted az álmaikat, és ők hálásak ezért, még ha nem is mondják el neked. És van, aki továbbadja azt a csodálatos zenét, amit tőled hall. Miért irigyled hát tőlük ezt? Hiszen szebbé teszed ezt a világot!

- Én nem az emberek világát akarom szebbé tenni - morgott a zenemanó. - Én az álmokat akarom megszínesíteni.

- De bolond vagy! - nevetett az Álomtündér. - Azt hiszed, hogy van különbség az emberek világa és az álmaik között? De hiszen minden ember azon dolgozik, hogy az álmait valóra váltsa! És amit te adsz nekik, az örökre megmarad! Az a sok zene, amit küldesz, az a sok dal, amit énekelsz, az mind elveszik! Csak az marad meg, amire emlékeznek. Ezért jó, ha ez emberek emlékeznek az álmukra. Így van miért dalolnod.

A zenemanó percekig csak töpregett az Álomtündér szavain, aztán széles mosolyra húzta a száját. - Akkor ezentúl hangosabban fogok énekelni, hogy mindenki emlékezzen az álmára.

Az Álomtündér felemelte az ujját, és intett. - Ne tedd! Énekelj csak halkán, úgyis csak az hallja meg, aki nem fél az álmaitól. És ne aggódj, aki nem fél az álmaitól, az megérdemli, hogy hallja az éneked.

Azzal az Álomtündér eltűnt, a zenemanó pedig a dolgára indult. Úgy elbeszélgették az időt, hogy észre sem vette, hogy beesteledett.

A HÁROM KIRÁLYFI

Élt egyszer egy öreg király. Olyan öreg volt, hogy már ki sem mozdult a palotájából, egész nap csak feküdt az ágyban, és könyveket olvasott. Úgy nevezték, hogy a tudós király. Aztán mikor érezte, hogy közeledik halálának órája, magához hívatta a három fiát. és így szólt:

- Fiaim, rátok hagyom hatalmas könyvtáramat, és a temérdek könyvet. De szeretném, ha előtte mindegyikötök választana egyet közülük, ami a kedvence lesz, hadd lássam, hogy méltó kezekbe kerül-e a gyűjteményem és a királyságom.

Az ifjak nem értették apjuk kérését, de azért bementek a nagy könyvtárszobába könyvet választani. Elámultak azon a rengeteg köteten, amit odabent találtak. Óriási polcok, mennyezetig érő állványok és azokon több ezer, vagy talán millió könyv. Tanácstalanul nézegetni kezdték őket, majd mindegyik választott egyet. Az öreg király már türelmetlenül várta őket vissza.

- Én egy tudományos könyvet választottam - mondta a legidősebb fiú. - Mindig szükség van arra, hogy tanuljunk, ezért úgy gondoltam, hogy ez lesz az én kedvenc könyvem. Igaz, hogy nem tudom, mi van benne, de mégis ez az enyém.

A király legyintett, és a középső fiúhoz fordult.

- Én egy szakácskönyvet vettem le a polcra - mondta a fiú. - Enni mindig kell, úgyhogy egy biztos, hogy hasznos. Én ugyan nem tudok főzni, de mindig lesz, aki tudja majd használni ezt a könyvet.

A király sóhajtott, és szólította legkisebb fiát. A fiú kezében egy vékony kötet árválkodott csupán.

- Ez nem is könyv, csak egy füzet - mondta szégyenlősen a fiú. - Az egyik hátsó polcon találtam. Semmi nincs benne, de majd én teleírom mindazokkal a dolgokkal, amit tapasztalok a világban. Aztán ha majd utódom lesz, átadom neki, hogy tanuljon belőle. Én ezt választottam.

Az öreg király arca felderült, és ölelésre tárta szét a karját.

- Te vagy a legbölcsebb fiam, rád hagyom a királyságomat! - kiáltotta boldogan. - A testvéreid talpraesett hercegek lesznek, okosak és alkalmasak arra, hogy bölcsen

kormányozzák a birtokot, amit örökölnek. De az országomat csak te kaphatod meg, fiam, mert bízol magadban, és a tudásodban.

A idősebb fiúk csak bámultak, nem értették apjuk szavait. De fejet hajtottak, és elfogadták legkisebb testvérüket uralkodójuknak.

A FIÚ MEG A VIRÁG

A kisfiú egyszer meglátott egy csodaszép virágot az út szélén. Örömmel felkiáltott, és le akarta szakítani, de a virág hirtelen kinyitotta a szemét, és így szólt:

- Fáj az nekem, te kis ember!

A fiúcska megijedt kissé, mert soha nem látott még beszélő virágot, de kíváncsi is volt, mert tetszett neki a vékony hangocskája. Ezért megkérdezte:

- Fáj, ha leszakítalak?

- Persze hogy fáj - felelte a virág. - Ugyanúgy fáj, mint neked, ha elvágod az ujjadat, vagy beütöd a könyököd. Ha leszakítasz, otthon vázába teszel, még élni fogok ugyan pár napig, de aztán hamar elhervadok, és akkor majd nem kellek majd neked. Az emberek csak addig szeretnek, míg szép vagyok, de arra nem gondolnak, hogy ha nem szakítanának le, még sokáig szép lehetnék.

A kisfiú elgondolkodott.

- De akkor hogyan mutassam meg a szüleimnek, hogy milyen szép virágot találtam? Biztos ők is látni akarnak téged, de nem tudnak eljönni ide.

- Miért akarsz engem mutogatni? - kérdezte a virág. - Nem elég neked, hogy látsz engem. Legyen a szépségem a te titkod. Legyen a mi titkunk. Bármikor kijöhetsz ide, és gyönyörködhetsz bennem, de kérlek ne szakíts le.

A fiú mérges lett. Már-már nyúlt volna a virághoz, hogy letépje, de eszébe jutott a karácsonyfa, amit decemberben állítottak fel a szülei a nagyszobában. Milyen szomorú volt, amikor lehullottak a tűlevelei, és ott állt csupaszon, öregén a szobában! Visszahúzta a kezét.

- Jól van, virág - mondta. - Nem téplek le. Többet ér nekem az életed, minthogy hazavigyelek mutogatni. Majd kijövök minden reggel, és nézlek egy kicsit, aztán otthon majd lerajzollak. Jó lesz így?

A virág boldogan bólintott, aztán a Nap felé fordította a szirmait. A kisfiú pedig ugrándozva szaladt hazafelé.

HA ROSSZ ÁLOMBÓL...

- Miért nem alszol, kedvesem? - kérdezte a nagymama az unokáját, és a kisleány homlokára tette a kezét. Forró volt az érintése, mint a nyári nap. Késő volt már, éjjel is elmúlt.

- Rosszat álmodtam, nagymama - mondta a fiú, és megérintette a simogató kezét.
- Azt álmodtam, hogy meghaltál, és egy sötét helyen feküdtél egyedül. Én nem lehettem ott veled, de mégis láttalak. Olyan szomorú volt az arcod, és olyan magányos. Nagyon féltem.

- Te kis bolond - mondta a nagymama, és elmosolyodott. Értette már, hogy mitől ijedt meg az unokája. Hogyne értette volna. Így szólt hát:

- Emlékszel, mikor Buksi kutyád elment a másvilágra? Ugye emlékszel, mennyire sírtál? És aztán pár nap múlva nevetve mesélted, hogy újra láttad őt álmodban, ott ugrándozott egy aranylórétben, és lepkéket kergetett. Nem úgy tűnt, mint aki rosszul érzi magát, ugye? Pedig neked azt mondták, hogy meghalt. Ezt mondták.

A kisleány tágra nyílt szemekkel figyelt.

- De én téged láttalak a sötétben, nagymama, te voltál ott!

A nagymama még mindig mosolygott.

- Amikor az ember meghal és eltemetik, a teste végre kipihenheti a sok-sok év fáradságait. Nem kell többé elfáradnia. Olyan, mint a használt ruha, melyet levetsz magadról. Mint a levágott körmöd, hajad, aminek nem veszed többé hasznát.

- És akkor álmodban újra találkozhatom majd veled? - kérdezte a kisleány.

- Nem csak az álmodban. Ha becsukod a szemed és megszólítasz, én ott leszek veled. Ha kíváncsi vagy, hogy mit csinálok, csak képzelj magad elé azt az aranylórétet, ahol a kutyusodat láttad ugrándozni, és talán majd pont ott szedem csokorba a virágokat. Meglátod, mennyivel fiatalabb leszek, és mennyivel frissebb, mint most. A kezem sem lesz ilyen ráncos és remegő.

A kisleány végre megértette nagymamája szavait. Megsimogatta az öreg kezét, és álmodozva mondta:

- Nagymama, te is pillangóvá változol majd?